Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 30 Cts

VIJFDE JAARGANG

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

N°3

ALEX KAN EEN ANGSTKREET NIET WEERHOUDEN...

(Zie blz. 20.)

DE GEHEIME CODE

ALLE leden van de Kuifjesclub kunnen reeds een geheime boodschap oplossen met behulp van een rooster. Hoe men de cijferboodschappen moet ontraadselen werd reeds meermaals medegedeeld, maar toch zijn er nog altijd vrienden die het niet weten; daarom volgt hier nogmaals de uitleg. De code van het cijferschrift moet je zelf samenstellen en dit is heel eenvoudig !

Open je lidkaart en je zult zien dat er op de linkerzijde, onderaan, een zin gedrukt staat. Deze zin bevat drie en zeventig letters. Om je werk te vergemakkelijken moet je deze letters nummeren van 1 tot 73.

Neem nu een blad papier en schrijf de zes en twintig letters van het alfabet in vertikale lijn. Zo je dit gedaan hebt, gaan we weer terug naar onze zin op de lidkaart. De eerste letter van deze zin stemt overeen met het cijfer 1 van de code. Zet dit cijfer naast die letter van je alfabet welke hiermee overeenstemt.

De tweede letter van de zin stemt overeen met het cijfer 2 van de code; de derde met cijfer 3; de vierde met cijfer 4, enz. tot cijfer 7. Vanaf de achtste letter zijn er een paar moeilijkheden, doch hieronder zien jullie klaar en duidelijk hoe het in mekaar steekt :

1e	letter	=	Cijfer	1
2e	»	=	»	2
3e	»	=	»	3
4e	»	=	»	4
5e	»	=	»	5
6e	»	=	»	6
7e	»	=	»	7
10e	»	=	»	8
11e	»	=	»	9
12e	»	=	»	10
16e	»	=	»	11
20e	»	=	»	12
21e	»	=	»	13
23e	»	=	»	14
24e	»	=	»	15
26e	»	=	»	16
29e	»	=	»	17
33e	»	=	»	18
39e	»	=	»	19
52e	»	=	»	20

Ieder van de twintig cijfers heb je nu geschreven tegenover de letter, die er mee overeenstemt, en voorkomt in je alfabet. Daar het alfabet bestaat uit zes en twintig letters, genummerd van 21 tot 26, in alfabetische volgorde zullen er op je lijst zes letters blanco blijven.

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Herwig Speliers, Diksmuide. — Hartelijk dank voor je sympathieke brief die me echt deugd deed. Ja, ik geloof dat je veel werk hebt en die Zondag zou mij ook lelijk vervelen, ik beken het eerlijk. Turn, zwem en speel je wel genoeg ? Want dat is ook nodig hoor ! Sedert « Kuifje » twintig bladzijden telt kunnen we er voor speciale gelegenheden geen extrareeks bijvoegen, maar ik mag je wel verklappen dat je binnenkort zult verstomd staan... Ons weekblad groeit nog ! J. Martin groet je hartelijk en dankt voor je belangstelling. Da-ag !

Pierre Swales, Linkebeek. — Wat je moet doen om lid te worden van de grote familie ? Wel voor jou zal ik het nog eens herhalen, luister goed : Volledige naam en adres meedelen alsmede je geboortedatum, een foto en 10 frs. voor de lidkaart (zo je geen abonné bent) en 10 frs. voor het mooie kenteken. Zodra ik alles ontvang, krijg je onmiddellijk je kaart en maak je voor goed deel uit van onze club.

Ik hoop je spoedig te mogen verwelkomen en zend je intussen de beste groeten.

Frans Romeijns, Overboelare. — Zo'n brief doet me telkens weer plezier en in de volgende brievenbus kan ik je dan ook niet overslaan. Wel, hoe vind je « De Gouden Sfinx » ? Onze vriend Edgard Jacobs zal nu spoedig met zijn nieuw avonturenverhaal van wal steken en ik ben er zeker van, dat het naar je gading zal zijn ! Hartelijke groeten voor jou en alle vrienden van Overboelare en omstreken.

Frans Hendrickx, Lichtaart. — Ben je tevreden met je lidkaart en je kenteken ? Ik ben er van overtuigd dat je het reglement gelezen hebt en dat je een flink en trouw lid van onze grote familie zult zijn. Heb je je weekblad ook al eens aan je vrienden doorgegeven ? Wie lezer is, is ook propagandist ! Ik hoop dat je me vlug weer een briefje zult schrijven en dat je op school je best doet. Beste groeten.

Raymond Van Duuren, De Panne. — Hoe gaat het in De Panne, Raymond ? Alles O.K. ? Nog geen nieuwe leden gevonden ? Doe eens mijn hartelijkste groeten aan al je mannen !

EEN DAG DIE MEN NIET MAG VERGETEN !

DEZE CONFORTABELE AUTOCAR ZAL U NAAR DE VLIEGVELDEN EN SABENA-INSTALLATIES VAN HAREN EN MELSBROEK VOEREN.

WE HERINNEREN ER ONZE LEZERS AAN, DAT HET EERSTE GELEIDE BEZOEK OP DONDERDAG 26 JANUARI ZAL DOORGAAN EN AL DE UITGENODIGDE LEZERS ZICH OM 13.30 U. AAN DE SCHAARBEEKSE POORT MOETEN BEVINDEN.

KUIFJE

wordt samengesteld en beheerd onder de leiding van uitgever Raymond Leblanc, in de Lombaardstraat, 55, te Brussel.
« Kuifje » wordt gedrukt door C. Van Cortenbergh, in de Keizerstraat, 12, in dezelfde stad.

Alle rechten voor alle landen blijven voorbehouden.

Belgische lezers die « Kuifje » regelmatig met de post willen ontvangen, storten voor 3 maanden 60 frs., voor 6 maanden 115 frs. en voor 1 jaar 225 frs. op postrekening Nr 1909.16 van
« Les Editions du Lombard ».
Hollandse lezers storten voor 3 maanden 3,50 gulden, voor 6 maanden 6,75 gulden en voor 1 jaar 13 gulden op Gironummer 4239.10 van onze Nederlandse vertegenwoordiger : W.A. Palm, Boekenimport en Export C.V., in de Zeestraat, 65, te Den Haag. Tel. : 11.14.90.

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE

door Bob DEMOOR

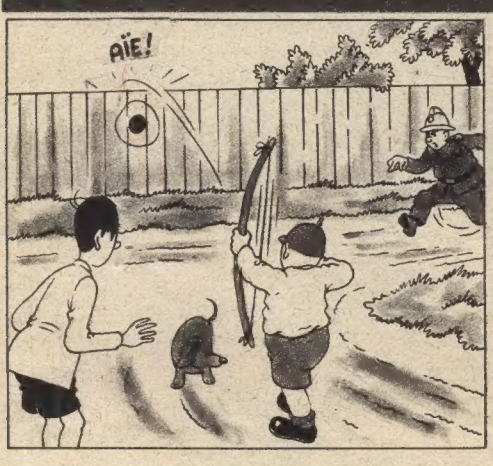

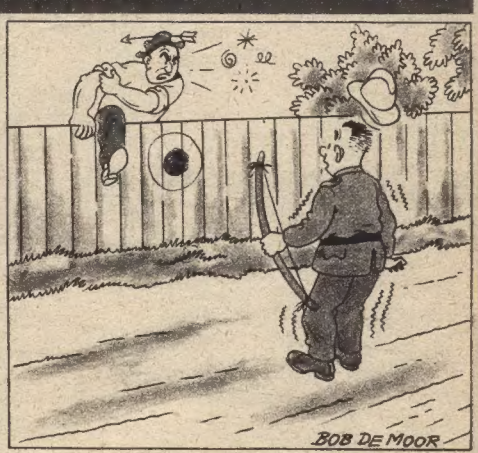

DE LEEUW VAN VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

Ondertussen hebben de koning en de koningin plaats genomen op de troon, die op het verhoog werd aangebracht. De sleutels van de stad worden aan de koning overhandigd. Na de toespraken van enkele wethouders aanhoord te hebben, rijdende vorsten naar het Prinsenhof om er het middagmaal te gebruiken.

(Wordt voortgezet.)

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Don Quichotte zoekt met zijn vriend en schildknaap Sancho Panza grote avonturen en wordt door een kasteelheer aan tafel uitgenodigd. De gastheer drijft zijn vriendelijkheid zo ver dat hij aan de schildknaap het beheer van een eiland toevertrouwt.

Na goed getafeld te hebben, schrijft Don Quichotte alle bevelen voor Sancho op. « Ik weet wel dat je niet kunt lezen, maar je kunt het waardevol dokument altijd laten ontcijferen. Ik schreef alles op wat je moet leren om goed te regeren. » — « Dank je wel, meester, ik zal mijn best doen om mijn volk met wijsheid te leiden. » Nauwelijks heeft Sancho het perkament in handen, of hij laat het vallen. De dienaren van de hertog zijn er als de kippen bij om het stuk aan hun meester te geven. Deze amuseert zich kostelijk om de naïeviteit van zijn gasten en besluit hen een poets te bakken. De avond valt en men brengt Sancho naar zijn eiland. Prachtig uitgedost inspekteert onze vriend zijn paleis, hij is in een opgewekte stemming en toont zich tevreden over al de vrolijke gezichten die hem omringen. « Mijn regering zal voorspoedig zijn », denkt hij.

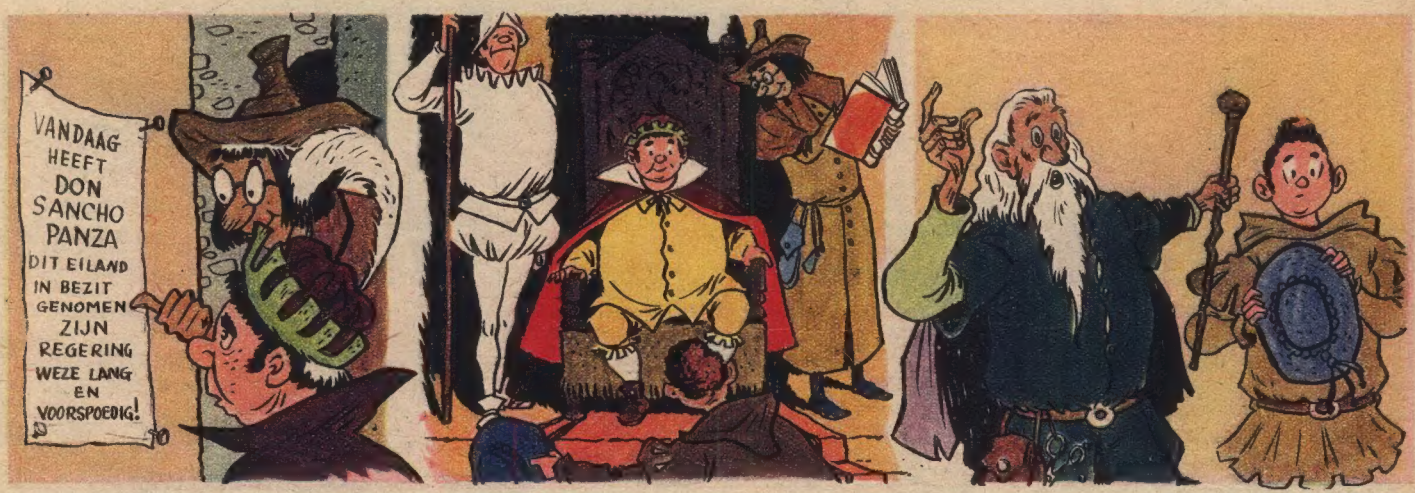

Sancho ziet dat er iets op de muur geschreven staat, en vraagt het te lezen. « He ! Wie noemt men hier Don Sancho ? » — « Dat ben je zelf, heer ! » — « Vrienden, ik wil geen adeltitel, ik blijf eenvoudig Sancho Panza. » — « De grondwet van het land wil, zegt een rechter, dat de koning die dit volk wil regeren op een moeilijke vraag klaar en duidelijk kan antwoorden; dit om te testen of hij wel goedhartig en verstandig is. » — « Ik ben bereid om deze proef te doorstaan, antwoordt Sancho, en wees er van overtuigd dat ik zal regeren als Sancho I. » Bij deze woorden laat hij zich naar de gerechtzaal voeren en neemt plaats op de troon. Twee mannen gaan voor hem uit, de eerste is een boer, de tweede een kleermaker. « Hoogheid, zegt de tweede, een tijd geleden heb ik tien gouden daalders geleend aan deze man en hij wil ze me niet teruggeven. Ik heb geen getuigen, maar ik zweer dat ik de waarheid zeg. » — « Wat heb je daarop te antwoorden ? vraagt Sancho aan de boer. »

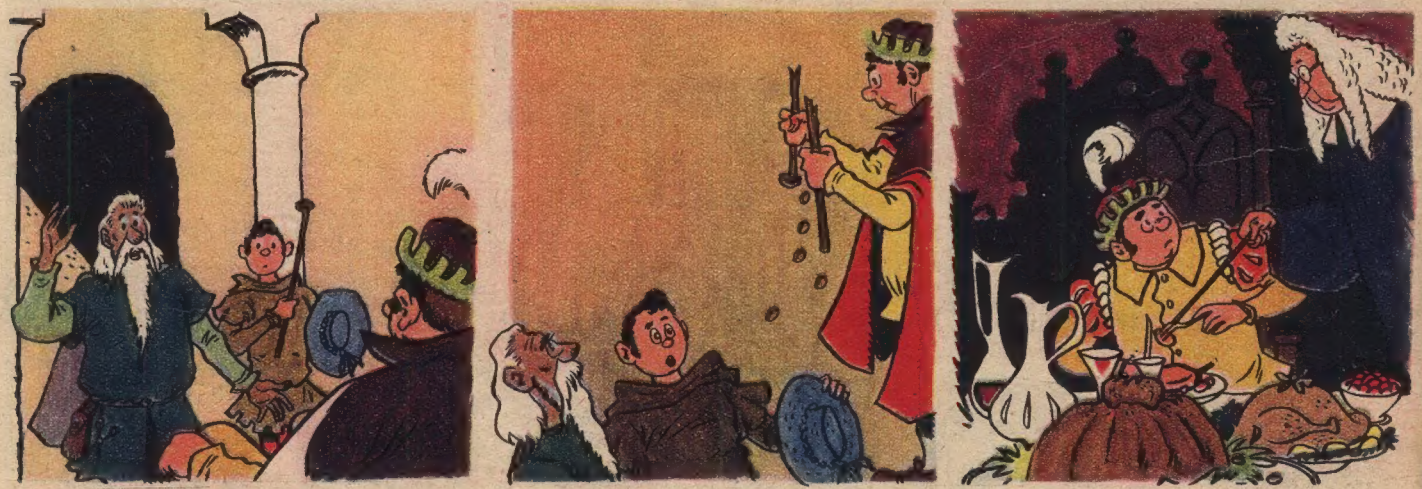

« Ik geef toe, dat de kleermaker mij tien gouden daalders heeft geleend, antwoordt de man, maar ik houdt staande dat ik ze heb teruggegeven op het ogenblik dat ik daartoe de mogelijkheid had. » — « Dat is sterk ! zegt Sancho en na een ogenblik te hebben nagedacht, vraagt hij aan de boer : « Zweer je dat je de tien daalders hebt teruggegeven ? » — « Ik zweer het, antwoordt de boer en steekt de hand in de hoogte. » — « En jij, meester kleermaker, zweer jij ook ? » — « De kleermaker heeft een wandelstok in de hand en geeft deze aan de boer opdat deze hem zou vasthouden. Sancho heeft iedere beweging aandachtig gevolgd, grijpt de wandelstok en breekt deze in twee. De tien gouden daalders vallen op de grond ! « Daar heb je 't ! Als straf geef je er nu vijf van aan de arme boer. » Sancho wordt waardig verklaard het land te besturen. « Ja maar, roept Sancho, van recht spreken krijg je honger ! » Als hij wil toetasten, wordt hij tegengehouden door een man die zegt : « Ik ben de lijfarts van de koning ! »

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

ALLE KRACHTEN WORDEN VOOR DE BRES VERZAMELD VOOR DE LAATSTE WANHOPIGE UITVAL, DIE VOOR DE BURGEMEESTER NOODLOTTIG ZAL ZIJN. DOCH OP 'T ALLERLAATSTE NIPPERTJE WERPT HET SPAANSE SPOOK ZICH TUSSEN DE TWEE LEGERBENDEN.

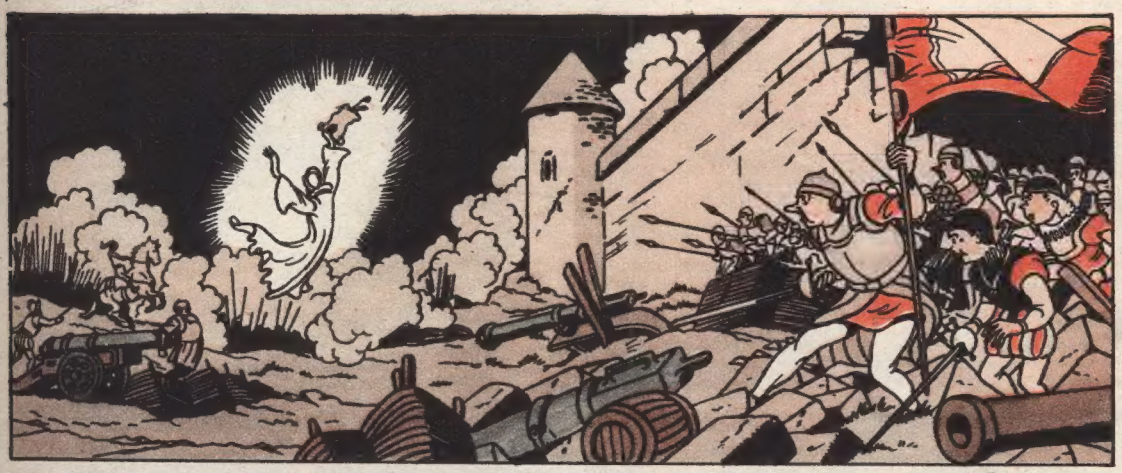

(Wordt voortgezet.)

KEN JE HET BEWOGEN LEVEN VAN

Georg Friedrich Händel ?

Georg Friedrich Händel werd op 23 Februari 1685 te Halle in Duitsland geboren als zoon van een welstellend barbier-chirurg.

Je wordt advocaat !

VADER HANDEL voelde niets voor muziek en wou dat zijn zoon zou advokaat worden. Als achtjarige bengel speelde George Friedrich echter zo prachtig orgel dat een bekend musikus, Zachow, hem mee naar huis nam en de veelbelovende jongen inwijdde in de geheimen der compositieleer en hem piano- en orgellessen gaf. Toen Händel zestien jaar oud was, leidde hij het stadskoor en dirigeerde het orkest van de Latijnse school. Maar Händel zou en moest advokaat worden en hij werd het. De muziek kon de jonge man echter niet laten varen en daarom werd hij tezelfdertijd te Halle organist van de Hervormde Kerk, om in 1703 de rechtspraktijk voor goed te laten varen en zich geheel aan de muziek te wijden.

DE SCHONE FRIEDRICH

Georg-Friedrich Händel was groot, mooi, blond en had stralende blauwe ogen die vrolijk in de wereld keken. Hij trekt naar Hamburg om er ingewijd te worden in de operawereld. Met zijn vriend Mattheson speelde hij klavier, orgel. Mattheson was eveneens een veelbelovend talent, doch werd door Händel in de schaduw gesteld en kon dit niet verdragen. Zo gebeurde het dat beide jongelui de degen trokken en dueleerden. Mattheson verliest. Georg-Friedrich Händel heeft nu echter genoeg van de stijve Hamburgers en trekt naar 't Zuiden dat hem lokt, en waar hij bovendien door een Toskanische prins werd uitgenodigd.

ZIJN EERSTE GROTE OPERA

In Florence wordt zijn « Rodrigo » opgevoerd en in Venetië oogst zijn « Agrippina » een geweldig sukses. Het is in Italië dat Händel, Scarlatti ontmoet en beiden wedijveren in het beste en mooiste klavierspel. Händel wint het pleit en Scarlatti juicht hem toe. Zij blijven hun hele leven vrienden. Händel vat grote liefde op voor de zangeres, de mooie Vittoria Tesi en misschien was hij ook wel in Italië gebleven, ware er niet prins Ernst August van Hannover geweest die hem naar Londen lokte.

Händel hanteert de degen even goed als de strijkstok.

GEVIERD EN BEWONDERD ALS COMPONIST EN GENTLEMAN

Händel is een zwierig en schoon gentleman die te Londen met vreugde begroet wordt. Hier vieren de Italiaanse opera's hoogtij, maar Händel zal er verandering in brengen ! Zijn kristalheldere, meeslepende m u z i e k sprankelend van leven en toverkracht, wint de harten; al zijn opera's en ook zijn concerti hebben het grootste sukses. Hij wordt een rijk en beroemd man. Bach en Händel worden dikwijls in en adem genoemd, omdat ze beiden uit hetzelfde tijdperk stammen en geniale meesters zijn, doch Bach bleef met zijn genie ook de goedige, spaarzame huisvader, de beambte die slechts in een kleine kring gekend en geëerd was. Händel is de « seigneur » die de wereld verovert ! Ik vertelde reeds dat Händel in Londen veel sukses had. Ja, maar de Italianen, die ver beneden hem stonden wat de kunst betrof, waren listig en sluw en haalden ook hun slag thuis ! De opera-buffa kwam in de gunst en Händel moest nu zelf direkteur spelen om zijn eigen opera's te kunnen uitvoeren. En een goed zakenman was hij niet ! Op 52 jaar was hij doodarm en stervensziek. De bovenmenselijke krachtinspanning die hij geleverd had, al de offers die hij voor de muziek gebracht had, waren te groot geweest. En toch gaf de sterke Händel zich niet gewonnen. Hij componeerde en dirigeerde nog. Het was in die tijd dat Londen als oratoriastad heel de wereld door beroemd was en dat was te danken aan Händel die koor en orkest op volmaakte wijze wist te plooien en te leiden. In 1713 had hij in opdracht van koningin Anna het *Te Deum* gecomponeerd ter gelegenheid van de Vrede van Utrecht, in 1746 schreef hij in opdracht van de Keurvorst van Hannover, die intussen de Engelse troon beklom, het *Godesave the King* en *Rule Britannia*. Tot begroeting van de thuiskomende Marlborough (ja, die van het liedje) componeert hij *Judas Maccabäus*. *Licht und Glanz versinkt in die Nacht* is een der laatste composities van de grote meester. Het was een lied dat hij voor zichzelf schreef, want hij werd stilaan blind. Zelfs blind dirigeerde hij nog. Georg-Friedrich Händel stierf op 14 April 1759, op de vooravond van een groot concert dat hij zou leiden. Toen was Wolfgang-Amadeus Mozart, wiens wegbereider hij onbewust geweest was, drie jaar oud.

ZO ONTSTOND DE « WATERMUZIEK »

De koning van Engeland hield veel van Händel en had hem tot hofcomponist benoemd. Maar de vorst en kunstenaar hadden alle twee veel temperament en waren alle twee nogal koppig. Zo gebeurde het dat ze eens goed ruzie maakten en boos uiteen gingen. Händel vond dat het toch niet lang mocht duren. Toen hij hoorde dat de koning op de Theems zou gaan varen, kreeg hij een idee. Toen de boot met de koning en zijn gevolg te midden van de Theems was, stak er een andere boot van wal met een volledig orkest aan boord. Daar druppelden de eerste tonen van de *Watermuziek* zuiver en licht over het water. Onnodig hier aan toe te voegen dat de vrede tussen vorst en kunstenaar weer gesloten werd.

Hij verliet Londen...

In een hoekje met een boekje

Interesseert je de bokssport ? Wel, dan moet je in de kleine Winkler-Prins maar even het trefwoord « boksen » opzoeken, en dan vindt je daar een grote plaat waarop de techniek en de juiste terminologie van deze sport (die nog van de oude Grieken stamt) uitgebeeld wordt. Hiernaast drukken we deze plaat viermaal verkleind af. Het moet gezegd : iedereen vindt zijn gading in de kleine Winkler-Prins.

DE KLEINE WINKLER-PRINS

KEN je de grote Winkler-Prins ? Je vader zal zeker wel de oude editie in zijn bibliotheek hebben, of geabonneerd zijn op de nieuwe.

Mijn vader had zo geen Winkler-Prins, en toen ik nog aan het college studeerde vond ik dat echt jammer, want in die reeks dikke boeken kon je steeds een hele boel gegevens vinden over een onderwerp dat je interesseerde of waarover je een causerie moest houden voor de klas. Wanneer er bij mijn nonkel pastoor (die een Winkler-Prins had) een familiefeestje gegeven werd, dan sloop ik steeds na de koffie naar de studeerkamer om er naar de plaatjes te kijken en de trefwoorden op te zoeken die me speciaal interesseerden. Wanneer men me nodig had voor een of andere boodschap, dan antwoordde nonkel pastoor : « Ha, die zit natuurlijk weer in mijn « Vlaamse Larousse » te bladeren... »

In mijn boekenkast pronken nu ook de vijf reeds verschenen delen van de nieuwe Winkler-Prins, ofte « Vlaamse Larousse », zoals mijn nonkel pastoor die noemde.

Toen ik de aankondiging van de « Kleine Winkler-Prins » in twee delen in handen kreeg, vond ik dat een goed idee van de uitgever. In deze moeilijke tijden zijn er maar al te veel studenten die zich de dure encyclopediën niet kunnen aanschaffen en niettemin een betrouwbare bron voor historische, aardrijkskundige, en andere inlichtingen nodig hebben.

Nu de nieuwe Winkler-Prins in één lijvig deel (565 frs.) en in twee handige delen (660 frs.) verschenen is, kan ik die gebeurtenis niet laten voorbijgaan zonder daar de speciale aandacht van onze weetgierige lezers op te trekken, want het werk verdient dit ten volle. Die meer dan 1600 pagina's tekst krioelen van allerlei interessante gegevens en worden verlucht door 2000 kleine illustraties, 70 grote platen en twaalf prachtige landkaarten, waarvan vier in tien kleurendruk ! Er is nog een speciaal bijvoegsel van interessante overzichten van autokentekens, dierkunde, edelstenen, gedenkdagen, lijst van keizers, koningen, presidenten en pausen, de maten, munten en gewichten, de oude stempels, de volksliederen de natuurkunde, het uitspansel, de belangrijke uitvindingen, enz. Maar het best van al is naar mijn mening de geschiedenis van de wereld van 4000 jaar vóór Kristus tot heden in beeld gebracht in een doorlopende graphiek van 48 platen. Ik kan me niet voorstellen dat een leerzame student aan zijn ouders een interessanter geschenk zou kunnen vragen, noch dat zijn ouders hem zo nuttig boek zouden weigeren.

JOHAN.

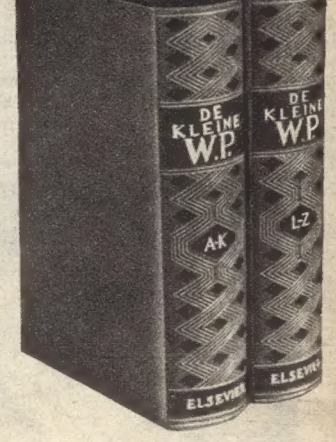

Zo ziet de tweedelige Kleine Winkler-Prins er uit.

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Prins Hassan en zijn vriend Kaddoer hebben zich ingevolge een droom, waarin hen een eerbiedwaardige grijsaard verscheen, naar de stad Kaïro begeven om een wens van de grijsaard in te willigen...

Na enkele dagen overvalt de verveling onze vriend Kaddoer...

Hoor eens, Hassan, wat denkt je van een verkenning doorheen de Souks !

Herinner je maar de goede raad van onze gastheer !

Laat ons zo eens een heel klein tochtje maken. Ik zal zéér voorzichtig zijn! Trouwens, ik moet wat verzet hebben, want ik voel me met de dag dikker worden !...

Kaddoer heeft een versleten pak uitgekozen om onopgemerkt in de stad rond te wandelen. Onze vriend trekt naar de markt...

... en slentert langs de Souks...

Kijk, wat een mooie aubergine ! Die koop ik !

En Kaddoer grijpt begerig...

Houl'Allah !...

Hela !!!

Kaddoer heeft de ingeslapen handelaar bij de neus gegrepen !

Houdt de moordenaar !

Excuseer... maar ik heb je neus voor een aubergine genomen !

De koopman zit de dikke Kaddoer op de hielen.

Schurk ! Deugniet ! Je houdt me voor de aap!

Na de wijk van de zilversmeden, bereikt men die van de wevers...

En dan het vishandelaarskwartier.

Mosselen !...

De achtervolging zaait paniek tussen de handelaars.

Wat hebben die gedronken ?

De arme Kaddoer voelt zijn vaart verminderen, maar wordt dan door een hulpvaardige hand gegrepen...

Kom schuilen, heer !

En onze vriend bevindt zich eensklaps op een divan in een pasteibakkerij.

Laat die wildeman maar roepen, hij zal er wel van onder muizen !

Oef !...

En Kaddoer kan aan de bekoringen niet weerstaan ! Nougat, nougat !!!

Eet !

Wat een schoon kind en haar gebakjes zijn verdorie lekker !

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

Wanda Redeska is vertrokken om haar broer, luitenant Redeski, waarover men sedert lang geen nieuws meer heeft, te zoeken. Vol onrust over het lot van beide jongelui organiseren Pierre de Lursac en pater Ravennes een hulpexpeditie. Ze bereiken een streek waar nog voorhistorische mensen leven, doch worden dan gevangen genomen en opgesloten in de reusachtige tempel. Hier vinden ze de ongelukkige Wanda terug...

WEL, dat is het wat wij niet hebben gewild; en ik, Jieng, het minste van allen. De anderen zijn bevreesd voor jullie en duchten jullie, maar ik, ik haat u. Ik haat jullie om jullie macht en om jullie beschaving die jullie zo geducht maken. Ik haat jullie omdat jullie zo machtig en sterk, toch de handen uitsteken naar de arme streken van een volk, dat jullie er niet toe in staat achten weerstand te bieden. Ik haat jullie tenslotte omdat jullie overheersing de ineenstorting met zich zou meebrengen van al wat door ons ras werd verwezenlijkt, wat door de onzen werd volbracht : onze gewoonten, onze wetten, onze smaak, onze godsdienst; omdat een tienjarig verblijf van de Europeanen tussen ons, eeuwen van onze geschiedenis zouden wegvagen, van die geschiedenis die al de mensen van mijn volk hebben opgebouwd het ene geslacht na de andere, tot aan mij... Ik haat jullie, ik haat jullie...

Stilaan had haar stem luider geklonken. De laatste woorden

Hij ging tussen de krijgers staan...

brulde ze uit als razend. Toen plooide zij in twee onder een hevige hoestbui.

Onbeweeglijk aanschouwden Wanda en Pierre haar met een onmetelijke verrassing. Alleen de priester bleef onverstoord. Hij luisterde met zijn hele wezen. Toen de hogepriesteres opnieuw zweeg, strekte hij langzaam de arm.

— En toch, sprak hij, toch haat ik u niet; jij dient je godsdienst...

Jieng richtte weer het hoofd op.

— Ik dien mijn godsdienst ? zei zij. Ha, ha... Zij hebben het gezien, en na al wat ik hen gezegd heb, hebben zij het nog niet begrepen... Dorcel was verstandiger dan jullie... Mijn godsdienst ? Jullie zijn net even simpel als de massa van onze volkstammen... Zij, zij hebben goden nodig, goddelijke wezens die zij niet zien, die ze nooit kunnen zien en waaraan zij uit loutere vrees beter gehoorzamen dan aan ons gewone stervelingen... De Rode Goden ?... voor hen, ja, voor hen, voor allen, zijn het goden... Voor mij echter, voor mij, zijn zij het zuivere ras, het sterke ras... Het is het leven tenslotte dat ik voor de mijnen voorbehoud, opdat het woord uit de wet van Gondwana eens in vervulling zou gaan : « *Door de eeuwen heen zullen jullie overwonnen worden, doch nooit zullen jullie slaven zijn, en al wat jullie ooit zal ontnomen geweest zijn, zal jullie eens weergegeven worden; zullen jullie eens terugnemen.* »

— Maar, onderbrak de priester, en zij, de mannen uit de horde ?

De hoogpriesteres keek hem aan.

— Zij, antwoordde zij, zij weten niet... Het leven voor hen was altijd zo, verliep steeds daar, en nergens anders. De vaders van hun vaders hebben steeds daar geleefd, en de wereld heeft geen ander uitzicht voor hen dan dat van de vallei, dan dat van de achtergevel van de tempel. Wou je dat weten ?

Een gong weerklonk achter in een zaal, echode onder de gewelven, en lang zinderden de trillingen na in alle vertrekken. Jieng keerde zich tot haar gevolg, maakte een teken. De krijgers zetten zich in beweging. De hoogpriesteres schreeuwde luid :

— Het uur is aangebroken...

Wanda was op haar knieën gevallen. Zij snikte.

Lursac, over haar heen gebogen, fluisterde heel vlug :

— Volg ons en houd je zo dicht mogelijk bij de zaal op waarheen men ons zal leiden. Misschien lukken wij erin...

Zij slaakte een wanhoopskreet :

— Neen, neen, zij zijn veel te talrijk, veel te sterk...

De priester op zijn beurt zei met klem :

— Lursac heeft gelijk. Alles is mogelijk met Gods hulp.

En daar men de deur van de galerij openmaakte, overschreed hij de drempel, en plaatste zich uit eigen beweging tussen twee krijgers. Pierre vervoegde hem. Wanda was recht gestaan. Zij trad buiten; toen de toverheksen zich in beweging zetten, wilde zij ze volgen. Twee mannen hielden haar tegen. Zij verweerde zich, trachtte toch door te geraken; maar zij hielden haar stevig vast.

Zij schreeuwde :

— Pierre... Pierre...

Het gevolg was verdwenen, opgeslorpt door de duistere opening van een gang.

XXIII

Zij was tot in haar kamer gevlucht. Neergevallen op haar legerstede dacht zij na. Zij weende niet meer; met heel haar gespannen wil trachtte zij haar opbruisende gedachten te overmeesteren, er orde in te brengen en haar gevoelens te beheersen, hoe hevig ze ook waren.

De duisternis vervulde haar cel. Deze nacht zou de laatste zijn voor Pierre en voor Pater Ravennes. Morgen bij het krieken van de dag zou hun foltering een aanvang nemen — die afgrijselijke foltering van de Trage Dood, waar Jieng op zekere avond haar zo welwillend de beschrijving van gegeven had : eerst werd de huid afgerukt, dan werden de beenderen één voor één verbrijzeld. Een siddering van afschuw deed het meisje recht springen in haar kamer. De duisternis leek haar ondraaglijk : zij ontstak de toorts die aan de muur vast gehecht zat boven het raam. Doch het dwangbeeld dat zij met de duisternis had gehoopt te verdrijven, behekste haar... Pierre gevierendeeld... Pierre... en alles door haar schuld... Ja, door haar schuld alleen !...

De details van haar laatste bezoek aan Jieng schoten weer door haar geest, en vooral de vreemde zonderlinge blik van Jieng, toen zij er mee akkoord ging dat Lursac en Ravennes gewaarschuwd werden. Een lokaas. Dat was het geweest... Zij had als lokaas gediend om die twee mannen aan te lokken, om ze onweerstaanbaar daarheen te sleuren... En nu, nu... Zij wrong haar handen van wanhoop : heel haar liefde, heel haar smart kropten samen in haar keel, en ze snikte het uit als in een doodsrentel. Hen redden... Pierre aan die onnoemelijke dood ontrukken... Hem redden... Zij dacht weer aan de laatste woorden van de jonge man : « Misschien zullen wij erin slagen... » Zij schudde woest met het hoofd : Neen. Niets... Hij zou niets kunnen doen... Want zij wist, zij had de krijgers gezien, de toverheksen. Zij waren te talrijk. Wat dan ? Wat ? Als een bliksemschicht flitste het door haar hoofd : Indien ik nu ging, ik ? Indien Jieng wou dat ik in hun plaats... Maar ze hield daar dadelijk mee op. Het was haar persoon niet die ze haatten, het was niet van haar dat zij zich wilden ontdoen, maar van hen, van de mannen die er te veel over wisten, die te veel geheimen hadden achterhaald — van hen, die in hun ogen de overheersers, de getuigen vertegenwoordigen — net zoals ze zich reeds hadden ontlast van Longères, van Dorcel, van haar broer... Neen, iets anders... ze moest iets anders vinden, een andere uitkomst... Maar wat?

(Wordt voortgezet.)

Rij je niet mee?

De BRISTOL-FRAZER-NASH (400-A)

DE ENGELSEN RICHTEN AUTOMERKENCLUBS OP !

Verwondert je dat ? Je weet immers dat de Engelsen erg op clubs gesteld zijn en vermits er dan toch reeds zoveel waren, heeft ieder automerk ook nog een club gesticht. Er zijn de « Bentley-drivers » (de Bentley-chauffeurs), de Aston-Martin-, Singer-, Sunbeamclub, enz. De buitenlandse automerken hebben dit voorbeeld gevolgd en nu zien we op regelmatige tijdstippen de eerbiedwaardige heren chauffeurs bij elkaar komen onder het beeld van Lancia, Citroën, enz. Stel je voor dat er bij ons ook zulke Renault- of Buick-clubs moesten bestaan ! De dag dat de chauffeurs hun bijeenkomst zouden houden, zou men in onze steden een vrolijke verkeersopstopping kunnen beleven !

DE AUTORENBANEN VAN DE ENGELSE CLUBS

Iedere club beschikt over een privaatrenbaan waar de chauffeurs hun wagen kunnen besturen zonder van de andere weggebruikers last te ondervinden. Het is op deze privaat autorenbanen dat de Engelse hun hart kunnen ophalen en ze allemaal kampioenen in de dop zijn. Het is misschien wel aan deze kleine renbanen te danken dat de Engelsen in de wereldcompetities steeds uitblinken wat snelheid en regelmatigheid betreft.

Het verklaart misschien ook waarom de *Bristol-Frazer-Nash* onlangs een renwagenchâssis construeerde die geen gelijkenis vertoont met zijn toeristenwagens van vier plaatsen. Het nieuwe model werd *Frazer-Nash-Le Mans-Replica* (fig. 2) gedoopt. De liefhebbers kunnen de châssis naar hun eigen smaak carroseren.

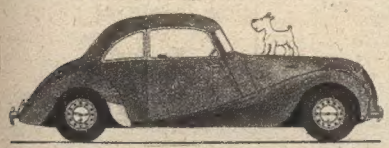

Model 48-49.

MEN SPREEKT OPNIEUW VAN DE DUITSE B.M.W.

Bristol-Frazer-Nash (400-A). Drie namen voor één auto ! En wat zou je denken, moesten we bij dat Engelse en twee Amerikaanse merken nog de Duitse initialen B.M.W. voegen ? Het is inderdaad in Duitsland dat men dit model voor 't eerst construeerde en wel in 't begin van de oorlog.

Later wilden de Engelsen in hun land een versie van de B.M.W. bouwen, doch konden dit plan slechts met Amerikaanse kapitalen verwezenlijken. Nu begrijp je onmiddellijk hoe 't kind aan z'n naam is gekomen. In principe zouden er nog de letters B.M.W. moeten aan toegevoegd worden.

TIPTOP ENGELS !

Ondanks het feit dat de B.F.N. geen zuiver Brits produkt is, is het comfort van deze wagen specifiek Engels. Je kunt het trouwens merken op afbeelding nr 3. De B.F.N. werd trouwens ieder jaar gewijzigd en om je te bewijzen dat zulks goed was, moet je maar eens naar het meest

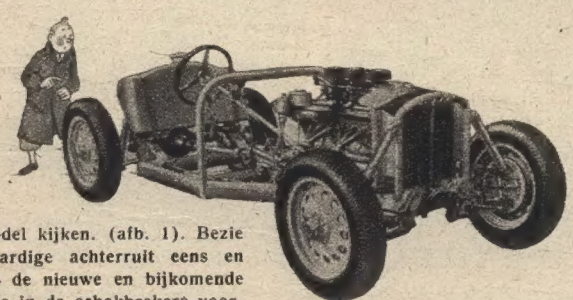

Châssis Lemans-Replica.

recente model kijken. (afb. 1). Bezie die eigenaardige achterruit eens en let ook op de nieuwe en bijkomende luchtzuigers in de schokbrekers vooraan. De schokbrekers die eerder klein waren aan 't oude model, zijn massief geworden. De voorruit is heel groot en het raamwerk van de B.F.N. is (énig in de Engelse auto-industrie) geheel plat.

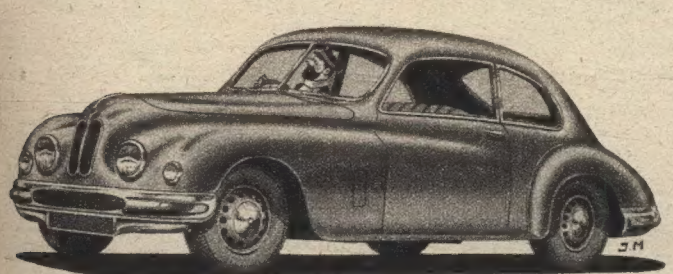

Model 1950.

De avonturen van Kwik en Flupke

BOEIENDE LEKTUUR

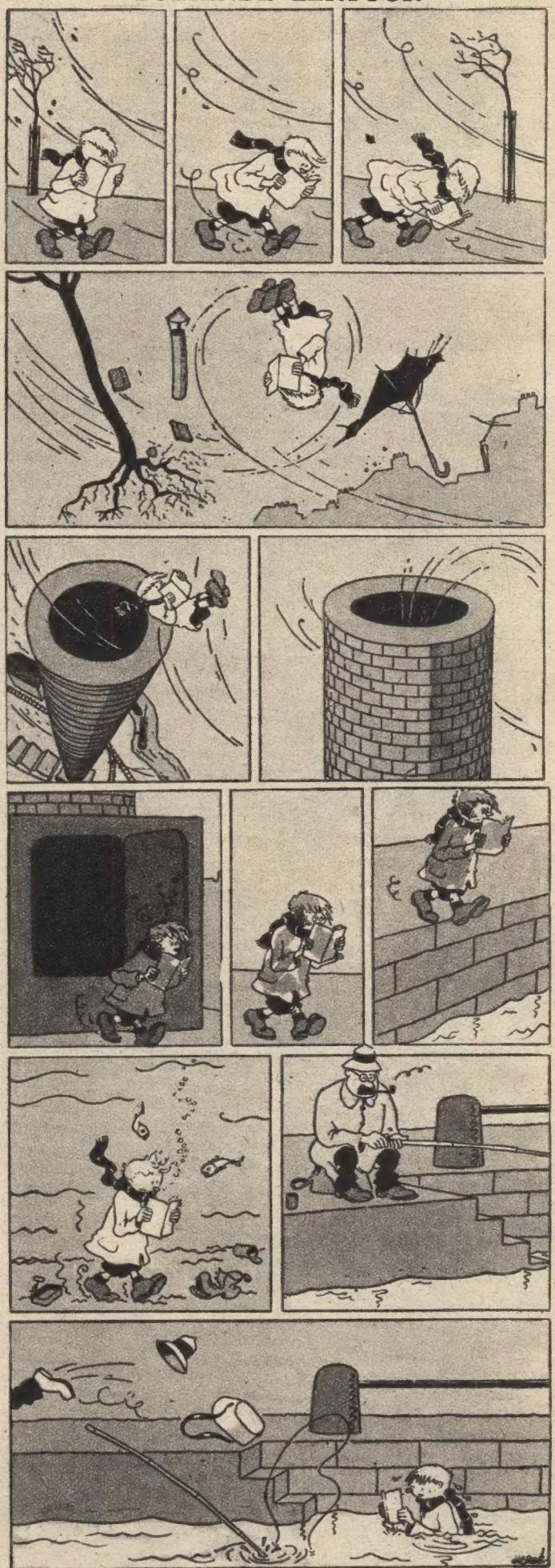

DE STRATO H.22

de avonturen van JO en JETJE DOOR HERGÉ

Jo en Jetje hebben de reis Parijs-New-York ondernomen; ze worden door een enthousiaste massa aan het vliegveld opgewacht...

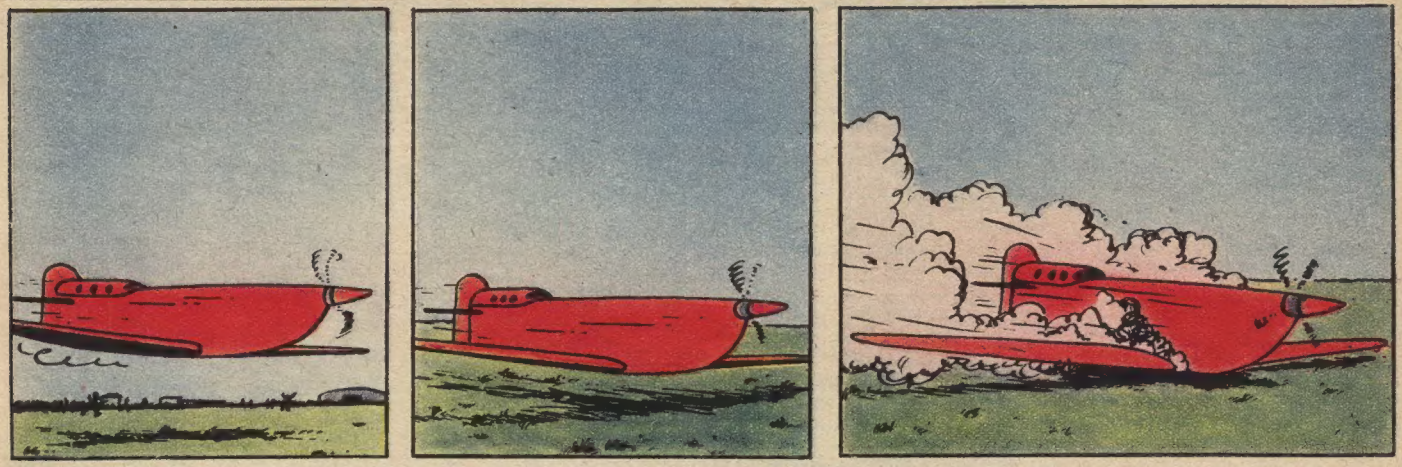

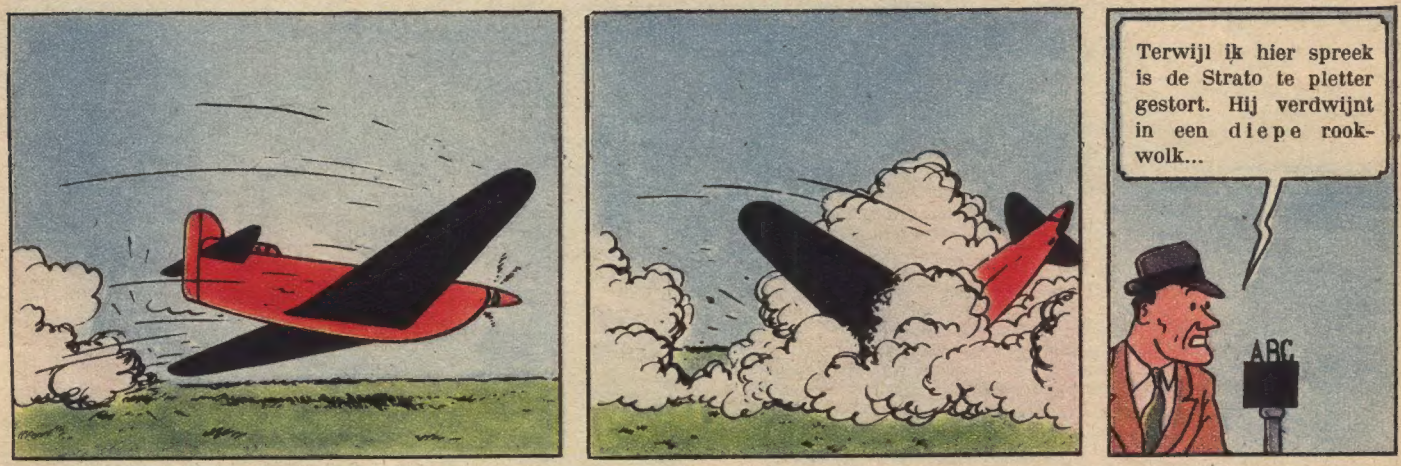

(Wordt voortgezet.)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

Kuifje en kapitein Haddock zitten professor Smith, die de kleine prins Abdullah ontvoerd heeft, op de hielen. Deze laatste worden het slachtoffer van een ongeval...

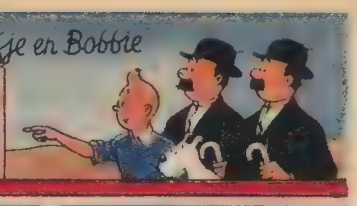

(Wordt voortgezet.)

EEN ORIGINEEL PORTRET

DIT portret van Mao-Tse-Toeng werd op 28 December 1949 uit Shangaï per radioteletypemachine overgeseind naar de Verenigde Staten van Amerika en in San Fransisco opgevangen.

Wanneer men dit portret goed bekijkt (neem eens een vergrootglas) dan kan men het ontleden en de schrijfmachinehoofdletters X-A-V-I-M-S-B ontdekken, die naast of over elkaar getijpt werden.

Een pionier van de onderwatersport.

Dr. Hans Hass is een der verdienstelijkste pioniers van de onderwatersport. Hij publiceerde reeds een boek over dit boeiende onderwerp : « Jagers op de Zeebodem ».

In dat prachtig geïllustreerd werk vertelt hij hoe hij er toe kwam het rijk van Neptunus te exploreren en hij beschrijft er zijn ontmoetingen met de monsterachtige vissen die langs de Midmelandse Zeekusten leven.

Een fijn boek !

Deze foto werd te Kaïro genomen. Met zijn speciale uitrusting (herinner je je nog ons artikel over de onderwatersport ?) kan Hass een uur lang op een diepte van 100 voet het leven der diepzeevissen bestuderen en filmen. Dr. Hans Hass is zinnens binnenkort met enkele wetenschappelijke vrienden de Rode Zeekusten te exploreren.

In het nieuwe verhaal van Willy Vandersteen, zullen Suske en Wiske en Lambik ook op de zeebodem jagen.

● Valt

« De Witte Olifant »

niet mee ?

● Binnen een paar weken begint W. Vandersteen de publicatie van zijn nieuw buitengewoon verhaal in **vier kleuren :**

" DE BRONZEN SLEUTEL "

Het verhaal zal zich ergens in een staatje aan de Middelandse Zee afspelen en onze helden de gelegenheid schenken om weer eens de volle maat te geven !

WAT EEN FOTOGRAAF IN DE DIERENTUIN KAN OVERKOMEN

HOE ZIET EEN DUIKERSPAK ER UIT?

Het huidige duikerspak werd geperfectioneerd door de Franse marine-luitenant De Nayrouse en ingenieur Rouquayrol. Het bestaat hoofdzakelijk uit een pak uit dikke gecaoutchouteerde stof, heel soepel, geheel gevulcaniseerd, alles samen, voeten en hals inbegrepen.

o o o

AAN de hals wordt hermetisch een stalen kraagje gehecht, waarvan de opening precies breed genoeg is opdat het hele lichaam erdoor kunne. Op dat kraagje voegt men dan met schroeven en met een verbinding uit caoutchouc een koperen helm, waterdicht en van stevig glas voorzien. Sommige modellen omknellen de polsen met caoutchoucrondellen, zodat de handen vrij blijven, en dusdanig gemakkelijker zekere delikate werkjes uit te voeren. Van de bovenkant van de helm vertrekt er naar de oppervlakte een darm : daarlangs komt de verse lucht onder de drukking van pompen. De duiker zelf kan een soupape regelen voor het uitlaten van de bedorven lucht, en dit door eenvoudig het hoofd te buigen; het is hieraan te danken dat de duiker tussen twee wateren kan blijven drijven, klimmen en dalen naar willekeur.

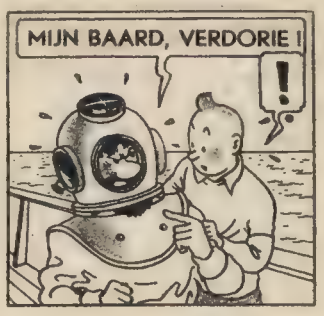

Om het evenwicht van de duiker te verzekeren heeft hij aan zijn voeten zware loden zolen. Veiligheidshalve staat hij bij middel van een koord in verbinding met de oppervlakte; in geval van gevaar kan de duiker, dank zij de overeengekomen tekens, vragen dat men hem met dit touw naar boven zou trekken. De meest recente apparaten zijn telefonisch verbonden.

Lange tijd werd de aanvoer van verse lucht verzekerd door handpompen, die helpers op de boot of op de vaste grond in werking zetten; tegenwoordig gebruikt men mekanische pompen. Een geroutineerd duiker kan op nuttige wijze veertig meter diep duiken, doch haalt moeilijk de vijftig meter.

Voor werken of verkenningen op grotere diepten bestaan er nu gepantserde duikerspakken. Het zijn zware stalen en gelede harnassen, die weerstand bieden aan zware druk. De lucht wordt er ververst met lucht uit flessen; het stijgen en dalen, wordt verzekerd bij middel van ballast. Gelede tangen aan het uiteinde van de armen aangebracht, stellen de duiker in de gelegenheid om zekere werken uit te voeren; ze worden bijgelicht door electrische projecteurs. Een kabel en een telefonische lijn verbinden het duikerspak met de oppervlakte. Dank zij dit apparaat bereikte men de diepte van 160 meter.

Robert-Louis STEVENSON

1850 — 1894

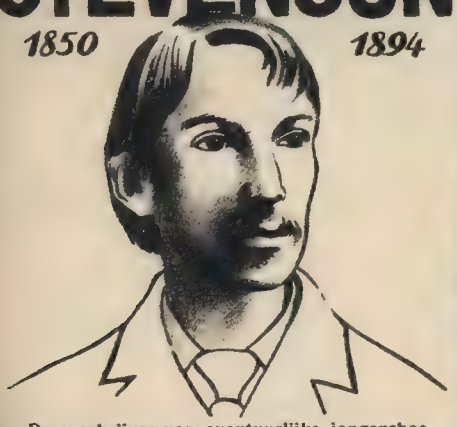

Deze schrijver van avontuurlijke jongensboeken zoals *Het Schatteneiland* en *De Zwarte Pijl* en die ook het gekende verhaal *Dr Jekyll en Mr Hyde* pende, reisde onvermoeid doorheen de wereld. Hij was ziekelijk en moest daarom het vochtige klimaat van Schotland vermijden en zijn tenten in zonniger oorden opslaan. Toch bleef hij zijn geboorteland altijd liefhebben. In *De avonturen van David Balfour* en *De meester van Ballantrae* beschreef hij de wilde schoonheid van de « Highlands » (hooglanden)

Als kind luisterde Robert-Louis Stevenson geboeid naar de wondere verhalen die zijn kindermeid, Gummy, hem vertelde. Het waren vertellingen over spoken en heksen, duistere samenzweringen, geheime ontschepingen van smokkelaars door de gendarmen op de hielen gezeten. Iedere avond moest Gummy opnieuw vertellen en 't verveelde hem nooit. Toen Stevenson later een beroemd schrijver was, dacht hij nog steeds aan Gummy en wijdde haar zijn boek *De poëtische tuin van een kind.*

« De jeugd moet haar vrijheid hebben », zegt men, maar Thomas Stevenson die vuurtorens bouwde, hoorde niet aan die kant ! Hij was woedend op zijn zoon die de ingenieursstudies in de steek had gelaten om zich op de literatuur te werpen. Meestal draafde Robert-Louis echter door 't land in gezelschap van matrozen, vagebonden en smokkelaars. « Je omgang met al die verdachte kereis is een schande voor heel de familie ! » zei z'n vader. Robert zei dit vagebondenleven dan vaarwel...

In de Lente van 1875 nam een vrolijke groep schrijvers en schilders haar intrek in het pension van Mme Chevillon, te Grez, aan de boorden van de Loing en hier vinden we Stevenson terug. Hij is de ziel van dit lustig gezelschap. De kano's glijden over 't water, men eet langs de oevers, men is jong en zorgeloos en Stevenson geniet met volle teugen van deze heerlijke tijd. Het sombere, strenge Edinburgh is ver...

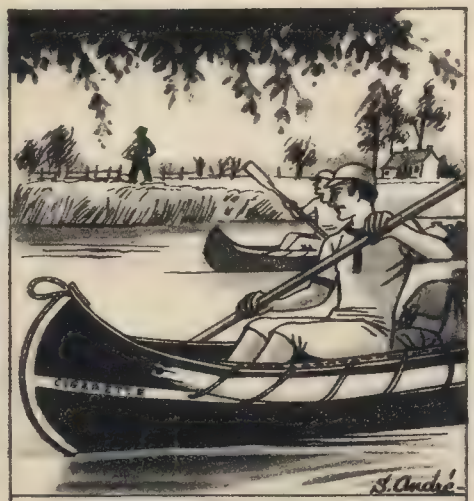

In dit zelfde jaar onderneemt Stevenson met zijn vriend Walter Simpson een kanotocht op de Samber en de Oise. Ze beginnen die avontuurlijke reis in België en overschrijden de grens te Maubeuge. De vallei van de Oise zorgt voor de nodige gevaren ! Door de vele regens is de rivier gezwollen en de stromingen veel sterker; bijwijlen draaien de broze vaartuigen als notedopjes rond... In Pontoise is de spannende waterreis ten einde. Stevenson schreef er een boek over.

Een tijdje later onderneemt Stevenson een reis van twaalf dagen in de Cevennen, in gezelschap van een kleine, grijze ezel : Modestine, die zijn koffers moet dragen. Maar, is dat een wispelturige ezel ! Hij is verzot op distels en blijft daarom voortdurend langs de weg staan. Aan 't einde van de reis moet de jonge Engelsman zijn Modestine verlaten. 't Spijt hem want ondanks alle gebreken hield hij van die ezel. Over zijn avonturen schreef hij : *Met een ezel door de Cevennen.*

Dan vertrok Stevenson naar Californië om er Fanny Osbourne te vinden die zijn vrouw zou worden. De jonge schrijver had natuurlijk geen geld en moest daarom als « landverhuizer » varen. Eens te San-Francisco zette hij z'n reis te paard voort, maar een beetje voor het einddoel, Monteray, stortte hij uitgeput uit het zadel. De boeren uit de omgeving namen hem op en droegen hem in hun ranch. Stevenson vertelt deze reis met al haar tegenslagen in zijn werk : *De Amateur-Landverhuizer.*

In 1887 scheept Stevenson opnieuw in voor Amerika, ditmaal in gezelschap van zijn vrouw, zijn moeder en schoonzoon. Welk verschil met de heuglijke reis van 1876 ! In New-York, wordt hij door de journalisten ontvangen en oversteipen de Amerikaanse uitgevers hem met prachtige kontrakten. Het fortuin en de beroemdheid lachten Stevenson toe, doch globetrotter als hij was, ging hij spoedig weer aan boord om met zijn familie een reis op de Stille Oceaan te maken.

In Apia, het voornaamste eiland van de Samoa-archipel, sloeg de eeuwige reiziger zijn tenten op. De inboorlingen gaven hem de titel van *Tusitala* : Verteller van schone sprookjes. Als patriarch en chef van de stam regeerde hij vele jaren zijn gebied, Vailima, en beschreef er zijn reizen in de Zuidelijke zeeën. In dit verre Eden stierf de grote schrijver in het jaar 1894. De inboorlingen droegen hem eerbiedig op hun schouders over de Vaea-berg naar zijn laatste rustplaats.

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

Uit jaloersheid heeft Lange Slang Genoveva, de moeder van Corentin, ontvoerd en uitgeleverd aan kapitein Jack. De twee schurken hitsen daarna de Pawnee's tegen de Sioux op...

De verraste Sioux worden snel overmeesterd door de Pawnee's.

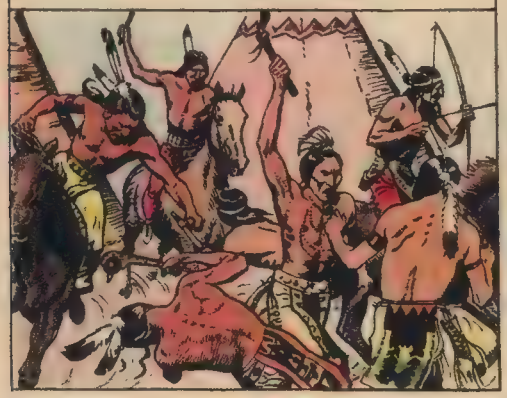

Zwarte Bison en Corentin worden beiden aan de folterpaal gebonden.

Wakita nadert het kamp. Van achter een boom volgt zij de wrede voorbereidselen.

De Pawnee's voeren reeds hun krijgsdansen uit. Brullend lopen zij rond de twee gevangenen.

Wakita loopt wanhopig het bos in, en valt wenend neer.

Een oude trapper hoort het Indiaans meisje wenen.

De oude trapper nodigt het meisje uit hem te volgen naar een houten blokhut.

Hij gaat binnen en komt weer buiten met een half dozijn geweren.

Gevolgd door Wakita trekt hij naar het kamp van de Sioux.

Nabij het dorp gekomen, bindt de trapper de geweren aan een boom.

(Wordt voortgezet.)

JAN BART

De nesd van Duinkerke

Door JUUL FILLIAERT. — Geïllustreerd door J. LAUDY.

ONWILLEKEURIG en spontaan moest hij het hoofd omwenden en hij bemerkte hoe die ogen wijd open staarden en zonder verpinken hem, doorheen het wezen, tot in 't diepste van zijn gemoed boorden. Om er koud van te worden.

Wat voert Jonkvrouwe Tugghe in 't schild? vraagt Jan zich af. Die vraag wekt bij hem een wrevelig gevoel wakker. Straalt uit die ogen geen verwijt? Is ze wellicht boos op hem? Vluchtig laat Jan de verhoudingen opleven, die tussen hen ontstonden en met de dag meer en meer tot een vertrouwelijke omgang hadden geleid. Hij kan zich maar niet inbeelden in wat opzicht hij zich tegenover haar zou hebben schuldig gemaakt. Een paar jaren geleden ontmoette hij haar, voor de eerste maal. Op zijn schip dan nog. Een alledaags en doodgewoon voorval in het boordleven aan wal. Frans Vandermeerse, de halve broeder van Jonkvrouw Tugghe, was als onderluitenant aangemonsterd geworden. En toen wilde Jonkvrouw Maria wel eens het fregat op en neer lopen en met de hogere officieren kennis maken.

Jan toonde zich ten zeerste gevleid deze vrouwelijke nieuwsgierigheid te kunnen voldoen. Hij wandelde met haar het dek af, liet haar de kajuiten bezichtigen, bezocht het ruim, gaf uitleg over de geschutsstanden van de schietbussen om ten slotte in de kapiteinshut te belanden, waar hij, als bevelvoerder van het schip, thee liet opdienen en een glaasje rhum met fijne beschuit deed voorzetten. Het had haar danig gevleid. Zowel de beleefde voorkomendheid van Jan, als de nette en zindelijke uitrusting van het schip zelf, hadden haar ten zeerste verrast.

De forse gestalte van Jan, de krachtdadige uitdrukking van zijn wezen, waarin de blauwe ogen een zweem van dromerigheid deden glanzen, zijn losse zwierige houding hadden haar niet alleen ingenomen, maar tevens sterk bekoord. Ze liet dit alles echter niet blijken, want ze wist zich fleurig en mooi. Haar vrouwelijk vernuft deed haar beseffen dat de eerste stap in haar richting zou worden gezet. Sindsdien hadden ze elkander meermaals gezien en gesproken. Zowel in 't huis van Patoulet, als in de stad, zowel op het schip, als langsheen het strand. Daags na de terugkeer van het fregat uit het zwaar gevecht dat Jan tegen de vier oorlogsbodems had gevoerd, was ze hem, aan boord de hand komen drukken, om hem geluk te wensen. Haar stiefbroer had haar inmers verteld, dat hun aller behoud alleen en uitsluitend aan Jans durf en moed, doorzicht en beslistheid te danken was geweest. Had Jan hierin een bewijs gezien

Jan Bart ontsnapte op mirakuleuze wijze aan de dood en wordt door inspekteur Patoulet op een groot feestmaal uitgenodigd. Hier ontmoet hij de mooie Maria Tugghe...

dat Jonkvrouwe Tugghe te zijn opzichte, gevoelens koesterde die meer dan gewone beleefdheid moesten beduiden? Zijn innige handdruk vertolkte een gemoedstoestand die Maria lichtjes had doen huiveren en haar gewilde onverschilligheid overwon.

Van nu afaan werd ze losser en vrijer in haar doen en laten. Maar Jan had het niet gewaagd dieper door te peilen. Hoe meer hij haar leerde kennen en doorgronden, hoe zwaarder hij zijn weduwnaarschap begon te voelen.

Hij had de tijd noch de gelegenheid om zijn gedachtengang verder te laten doorwerken, want Patoulet kwam van groep tot groep, een onbekende voorstellen, die ongetwijfeld tevens de laatste genodigde was. Een fregatkapitein die Jan niet thuiswijzen kan. Gewis een die zijn verplaatsing naar Duinkerke had gekregen en zich bij Patoulet was komen aanmelden. Jan monstert van ver de nieuwe vlootkameraad door Patoulet op sleeptouw genomen. Een middelmatige gestalte waarop een fatsoenlijk bierbuikje uitrondt. Spannende en welgevulde braaien in de zeemanskousen. Een joviaal wezen waarin de ogen schalks pinkelen.

— Ha! lacht Patoulet, als hij bij de kapers komt, hier hebben we de groep der samenzweerders. Welke slag beramen de makkers?

— Geen, meneer Patoulet, zegt Doublet. Slechte tijd. We zijn wel in oorlog met Holland, maar we mogen geen Engelse- of Spaanse boten kapen. waarom zulks verbieden?

— Komt wel, Doublet. Wat geduld oefenen. Van hogerhand weet men best, wat er, in uw voordeel, te doen en te laten valt Zo slecht is het toch niet. Wacht u van kapers die klagen! Kapitein Jan, uw scheepsgezel is zo pas aangekomen. Even voorstellen : Fregatkapitein Jan Bart, Kaperkapiteins Doublet, Saus, Dekeyzer en Wackenier; fregatkapitein Forbin, tevens admiraal Opra Sac... zie Forbin dat moet u maar zelf klaarspinnen, moeilijk te onthouden zulke namen en titels.

— Admiraal Opra Sac Disom Cram, voleindigt Forbin.

Jan staart Forbin aan met een uitdrukking over 't wezen als wou hij beduiden : wie houdt men hier voor het lapje? Forbin is een eenvoudige fregatkapitein, net als hij; wat komt dit admiraalschap hierbij te pas : men is admiraal of men is het niet.

— Wa-blief? hervraagt hij ernstig.

— Admiraal Opra Sac Disom Cram, herhaalt Forbin plechtig en buigt meteen zijn gestalte als een wierookvat.

— God ziet ons, admiraal; hier vloekt men niet! Zelfs niet in 't Chinees, schertst Wackenier, droogjes. Jan moet zich halvelings omdraaien om het niet uit te proesten. Hij die Vlaamse kapers in de luiers wil draaien, mag van ver komen.

— 't Is geen Chinees, vergoelijkt Patoulet. Forbin is admiraal van de koning van Siam. In 1685 maakte hij deel uit van het gezantschap door Lodewijk XIV daarheen gezonden. Hij kwam terug met de admiraals-ondersscheiding.

— In Siam kunnen ze ongetwijfeld best Disoms kromzakadmiralen gebruiken, meent Jan, maar te Duinkerke hebben we slechts dappere fregatkapiteins van node. We zullen dat nog moeten ervaren, makker Forbin.

— In 't korte, kapitein Jan, wedervoert Patoulet. Forbin is onder uw bevel geplaatst. Ridder Forbin komt uit het zuidelijk kapersnest : Marseille. Spotlust en kwinkslagen paren ze aan moed en dapperheid. Onder uw beleid, kapitein Jan...

— Zal men wel die spotlust afleren, bromt Jan. Als 't nood doet, Forbin, vloeken onze mannen in 't Vlaams; 't klinkt krachtiger. Moet u ook leren, want in 't Chinees worden hier geen schepen geënterd of bestormd.

Terwijl Patoulet deze ietwat brutale les, op handige wijze, voor Forbin trachtte te verwoorden, klonk plots een heldere belklank doorheen de zalen. Patoulet spoedde zich naar de eetzaal, waar tafels, in hoefijzervorm opgesteld, op de glansrijke witheid van fijn damastlinnen een weelde van porcelein en kristal lieten schitteren.

Wordt voortgezet.

Wel, vrienden, wat wordt daar verteld, vroeg Patoulet?

DE WITTE OLIFANT

Rudi, een Napolitaanse weesjongen, werd als hulpkok aangemonsterd aan boord van de « Tricanaria ».

Nu moet het zeilschip geen klippen of kuststromingen meer vrezen. Het kan vrijuit varen. De loods geeft het roer over aan de roerganger.

De grote reis van de « Tricanaria » begint !

Tegen de reling geleund, droomt Rudi over de blauwe zee, tot hij plots door de Chinese kok geroepen wordt.

Zijn bezigheden beletten de jonge hulpkok niet...

... met belangstelling het werk...

... en de manœuvres van de matrozen te volgen.

Woedend om zijn gebroken vaatwerk...

... loopt de kok de jonge Rudi achterna die tegen de kommandant aanbotst.

(Wordt voortgezet

GREY OWL
De man die 's nachts uitgaat

Wa-Sha-Asin, genoemd Grey Owl ofte Grijze Uil, werd door de Indianen als « De man-die-'s nachts-uitgaat » betiteld. Hij werd geboren in het jaar 1888. Zijn moeder was een Indiaanse van de stam der Apachen en zijn vader's wieg stond in Schotland. Dat is zeker de reden waarom Grey Owl zijn eerste levensjaren in Engeland sleet.
Grey Owl was nog heel jong toen hij terug naar Noord-Amerika trok en door de Ojibways geadopteerd werd. Vele jaren verbleef hij in hun midden en leerde van hen het wilde, vrije leven van de natuurmens die zo dicht bij de aarde en het dier staat. Later doorkruiste hij het Hoge Noorden van Kanada, eerst als boodschapper, daarna als pagaaier, om ten slotte, voor enkele Zomers, als boswachter in dienst van de Kanadese Staat te treden.

DE oorlog van 1914 onderbreekt dit avontuurlijke zwerversleven; de zes- en twintigjarige Grey Owl laat zich als vrijwilliger bij het Kanadese leger inlijven en komt in Frankrijk terecht, waar hij tweemaal gewond wordt. In 1917 wordt hij daarom naar Kanada teruggestuurd, waar hij zijn zwerversbestaan dadelijk herneemt. Van dit ogenblik af, leeft hij met de dieren in het woud en wijdt hij hele dagen aan de bevers, de eekhoorntjes en de muskusratten, die hij allen opmerkzaam gadeslaat en herbergt in zijn eenzame hut, « Beaver Lodge ».

Als inspekteur van het uitgestrekte reservaat van Ajawaan, doorkruist hij onvermoeibaar het woud, ook 's nachts. Daarom gaven de Roodhuiden hem de naam : « De man - die - 's nachts - uitgaat ». Bij al zijn bezigheden moet de eenzame Grey Owl zelf hout hakken om vuur te maken, zijn potje koken en nog honderden kleinigheden verrichten. Toch vindt hij nog de tijd te schrijven. Drie boeken liet hij ons na « Een man en de dieren », « Geschiedenis van de eenzame woudhut », « De gezant van de dieren ». Het zijn dagboeken van het eenzame, maar vrije leven van de schrijver te midden van het woud en van de dieren waarvan hij hield.

In 1935 aanvaardde hij de uitnodiging in Engeland, Amerika en Kanada lezingen te houden, maar zijn wankelende gezondheid kon die bijkomende vermoeienissen en inspanningen niet meer verdragen en zwaar ziek komt hij terug naar Ajawaan bij de Roodhuiden, die hem eens geadopteerd hadden, en het is daar dat hij in 1938 overleed, nauwelijks vijftig jaar oud. Met hem ging een groot dierenvriend heen.

HET HUIS DER BEVERS

Hier verteld Grey Owl hoe het er in zijn hut toeging :

GREY OWL

« Beaver Lodge » was geen gewoon huis. De mensen die het gebouwd hadden, dachten heel zeker dat het een boswachtershuis zou zijn, zoals zovele andere, maar zijn primitieve bouwtrant en inrichting waren uiterst geschikt voor de ondernemingslust van het Bever-volkje.

Hun eerste werk was het terrein tussen het meer en de hut schoonvegen om aldaar een landingsplaats te maken. Vlakbij het water bouwden ze een enorme hut die hen niet minder dan een maand werk kostte en waaraan ze dan nog gedurende heel de Zomer veranderden en werkten; ze rustten niet vooraleer ze acht voet hoog en zes voet breed was.

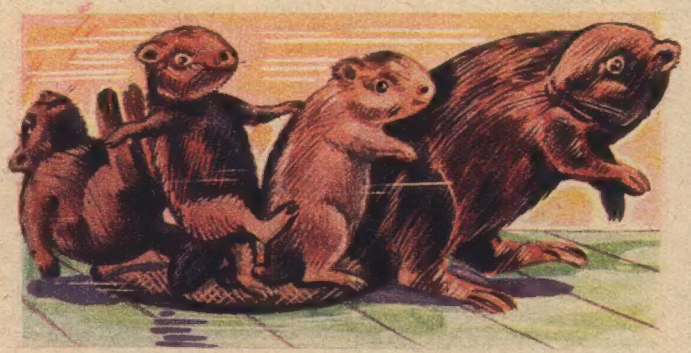

Jelly en haar vrolijke jongen.

Het is in deze hut dat Jelly haar eerste jongen wierp. Bij deze nieuwe familie geraken, was niet gemakkelijk en de kleintjes werden zorgvuldig weggestopt tot ze zichzelf konden behelpen en zo wild waren als jonge valken. Hele nachten, van na zonsondergang tot bij dageraad, heb ik doorgebracht op een vlot dichtbij de hut en heb daar zonder te verroeren het bedrijvige leven van die vagebonden nagegaan. Telkens hoopte ik dat er zich eens een tot bij mij zou wagen en ja... Langzamerhand kwamen ze nu en dan eens dichter en bekeken me onderzoekend. Ze raakten aan mijn aanwezigheid gewoon en begonnen me in 't voorbijgaan met een kleine kreet te groeten.

Nu was de moeilijkste periode voorbij; de bevers werden stouter, volgden me overal, gehoorzaamden op mijn roep en kropen soms met mijn hulp in m'n kano.

In mijn hut hadden we een grote kuip gezet waar ze nu een groot deel van hun leven doorbrachten. Natuurlijk droogden ze zich niet af voor ze uit de kuip kwamen en het duurde dan ook niet lang of heel de vloer stond blank.

Met al die bedrijvigheid was het slapen onmogelijk tot 's morgens wanneer ook de bevers een dutje deden. Zodra ze wakker werden, begonnen ze te schreeuwen om bij ons te mogen komen. Wij gaven telkens toe en zo namen ze bezit van 't hele huis. En of ze bedrijvig waren ! Af en toe kregen we toch nog de tijd om een maal te bereiden en eens even aan 't tafel te gaan zitten. Rondom ons was het een gewemel en geschreeuw, staarten die zwiepten, voorwerpen die omvielen en geknaag van tanden in 't hout. Hieraan moet ik nog toevoegen dat we die familie gedurig moesten in 't oog houden daar ze met alle mogelijke voorwerpen trachtten een stelling te bouwen om de omheining te kunnen afglijden en ook haar tanden in stukken zetten die beter heel bleven !

In weerwil van al deze kleine onaangenaamheden had de zaak haar humoristische kant. Wanneer een van de kleintjes moe was, kroop hij op de staart van Jelly die lang en plat was en 't geheel kreeg dan 't uitzicht van een toboggan (lage slede). Rechtop met de twee handen aan de pels van moeder geklemd, liet hij zich rond de kamer voeren en men kon van z'n snuitje aflezen dat hij 't uitjubelde van plezier en ook van leedvermaak omdat zijn broers er moesten naast lopen of zich slechts ergens opzij konden vasthaken ! Die manier van reizen scheen zo prettig dat ze op de duur met twee en drie tegelijk op de staart van hun moeder sprongen. Iedereen wilde van de slede gebruik maken; ook al moesten ze zich op een poot rechthouden en sleepte de andere over de grond.

Gedurende heel de winter hadden we zes twistzieke, stelende, bedelende, woelige en onvermoeibare diertjes te gast. Ze ruzieden, speelden en dansten op de vloer van onze woning tot in de Lente... Dan trokken ze weer naar hun eigen hut om een leven te leiden dat beter paste bij de zeden en gewoonten van het Bevervolk.

— Een ogenblikje ! Ik kom !... Enkele minuutjes om mijn pakken in veiligheid te brengen !... De brave man zal het verschil immers niet merken !...

Filmmagnaten betalen de luchtacrobaten om zich de nek te breken!

Ogen vol angst zijn op het witte doek gericht, de « Ooo's » en « Aaa's » zijn niet van de lucht en hier en daar klemt er iemand de tanden opeen om niet luid te schreeuwen. 't Is het spannendste moment van de film !... Spottend met alle wetten der zwaartekracht klautert Dick O' Brien op een vleugel van zijn toestel dat ieder ogenblik kan neerstorten. Hij richt zich op... Zal hij neertuimelen ?... Neen ! Het vliegtuig van zijn vriend Bill nadert met ongelooflijke snelheid... Duikt onder het getroffen toestel en... Dick springt... Zweeft in de ruimte en... Oef ! Gered ! Hij zit veilig in het toestel van zijn vriend. De muziek speelt fortissimo en de toeschouwers ademen verlicht. Ze zijn toch allemaal een beetje bang geweest.

Drie sterren van de akrobatie : Howard Batt, Frank Clarke en Paul Moutz. Frank Clarke werd in 1948 gedood aan boord van een Vultee B.T. 13.

'T IS BOERENBEDROG !

Er zijn mensen die bij zulke opnamen de schouders ophalen en geringschattend zeggen : Trukken ! Boerenbedrog ! Maar dat is vlug gezegd en niet altijd waar ! Soms zijn er episoden in een film die onmogelijk kunnen getrukeerd, doch eerlijk moeten gespeeld worden. Dus, moeten de akteurs hun leven op 't spel zetten ? Ja, inderdaad en 't zijn piloten, die zich bereid verklaren alle mogelijke gevaarlijke toeren uit te halen, welke hiervoor aangeworven worden. Het is een baantje dat goed betaald wordt, doch waarbij de liefhebbers telkens in doodsgevaar verkeren. Sommige van deze akrobaten worden twee honderd dollars per dag betaald ! (Ongeveer 10.000 Belg. Frs.)

Onze held botst tegen een klokketoren. Om te beletten dat het vliegtuig door de hevigheid van de schok zou te pletter vallen werd de toren in « Balsa » opgetrokken.

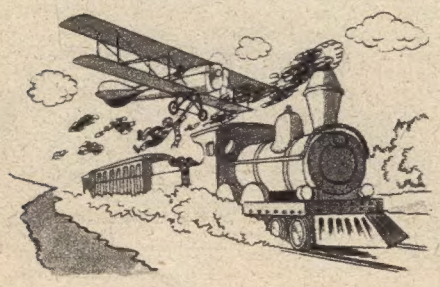

De piloten van het Witte Doek oefenen zich in afwachting dat ze een nieuw contract krijgen.

DICK GRACE BREEKT ZICH DE NEK ZONDER DAT HIJ 'T ZELF WEET !

In « Wings » (Vleugels) vertolkte Dick de rol van een officier van het eskader « von Richthofen ». Zijn toestel moest getroffen worden, op 't ogenblik dat hij opstijgt, door een paar geallieerde vliegtuigen die in scheervlucht over 't veld strijken. Op 't moment dat de opname begon bemerkte men dat Dick geen harnas droeg en men wilde nog even wachten.

— Begin maar, riep Dick, ik trek me wel uit de slag !

Dick Grace stijgt op, duikt van op geringe hoogte en raakt met een vleugel de grond op een vrij onzachte manier... En prachtig ongeluk !

Iedereen haast zich naar het toestel en trekt Dick er uit die glimlacht alsof het de onnozelste zaak ter wereld was.

's Avonds legt hij met zijn vrienden een partijtje kaart en voelt opeens een geweldige pijn in de nek. Op aandringen van zijn makkers gaat hij naar de dokter... Die een driedubbele nekbreuk vaststelt !

Sterk he, vrienden !...

AL WILSON WORDT VAN HET ENE EIND VAN HET VELD NAAR 'T ANDERE GESLEEPT !

De opdracht van Frank Tomick was heel eenvoudig : hij moest zijn vliegtuig boven een auto houden die over de grote baan bolde en Ale Wilson opnemen. Deze laatste zou langs het landingsgestel in het vliegtuig kruipen. Zoals jullie zien, was er aan deze waaghalzerij niets speciaals !

De vooravond van deze opname komt Frank Tomick thuis, neemt zijn krant en ziet op de voorpagina een foto welke zijn vriend Wilson voorstelt van kop tot teen in witte verbanden gepakt ! Indien men de reporter in kwestie moest geloven had Wilson ernstige kwetsuren opgelopen tijdens een filmopname... die in werkelijkheid slechts de volgende dag zou gedraaid worden. Frank begreep dadelijk dat « Wilson » deze publiciteit zelf in mekaar getimmerd had.

— Je verdient eigenlijk dat het zo zou zijn, denkt Tomick lachend, en als ik je morgen een part kan spelen zal ik niet wachten !...

Het gewichtige ogenblik is aangebroken... Ale Wilson springt op het landingsgestel en opeens begint de motor van Frank Tomick te hoesten en snelheid te verliezen. De piloot kan onmogelijk stijgen en beschikt slechts over voldoende kracht om de grond niet te raken. Tegen wil en dank is Frank verplicht de ongelukkige Ale van het ene eind van een weide naar 't andere te slepen...

In zijn piloot-zetel ziet Frank hoe Ale Wilson met zijn broek over de hobbelige grond sleept ! Het was tragisch, maar komisch tegelijkertijd.

Jullie begrijpen wel dat de arme akteur er heel zijn leven vast van overtuigd gebleven is dat Frank het met opzet had gedaan... En naar 't schijnt heeft hij dan ook weerwraak genomen !

HET GOUDEN TIJDPERK DER WAAGHALZEN IS VOORBIJ

De gouden tijd voor de waaghalzen, en dit is de tijd waarvan ik jullie daareven vertelde, ligt nu al een hele poos achter de rug. Dertig jaar geleden moest er haast in iedere film een adembenemede vlieg- en valpartij voorkomen. Men heeft er zoveel gedraaid, dat de akrobaat-piloten thans genoodzaakt zijn met hun vingers te spelen ! Wanneer de regisseur iets in die aard nodig heeft, snuffelt hij eens in de archieven en heeft weldra enkele meter filmband gevonden die nog nooit gebruikt werden. In minder dan geen tijd maakt hij verbluffend realistische botsingen of valpartijen.

Een klassieke scène : Een jonge as stapt uit een vliegtuig over op het dak van een snel rijdende pullmann-wagon.

Sommige van de vroegere waaghalzen verkopen thans privaatvliegtuigen of zijn direkteur van een of andere luchthaven. Niet allen hebben het « nekbreken » opgegeven ! Ze zijn thans testpiloot, maken vluchten met nieuwe types en halen alle mogelijke akrobatieën uit...

(De fotos werden overgenomen uit het bekende Zwitserse luchtvaarttijdschrift *Interavia*. Men kan er zich op abonneren door storting van 325 frs. op P. C. 792.19, de Crayerstraat, 11, Brussel.)

Een ster van de stomme film : Gladys Ingle ontsnapt aan « de slechte » door in volle vlucht in 't vliegtuig van de held te stappen.

ONZE SPECIALE CORRESPONDENTEN SEINEN

KOSTELIJKE PEREN !

● **Het is een feit dat kunstschilders slechts na hun dood gewaardeerd worden. Te Versailles werd hiervan opnieuw het bewijs geleverd. Een schilderij van Manet, twee peren voorstellend, werd geveild voor de som van 1 millioen 450.000 Fr. Frs.**

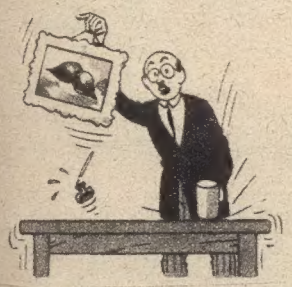

EEN VERTAALMACHINE DIE 12 TALEN KENT !

● De Engelse wiskundige Booth heeft een vertaalmachine uitgevonden die 12 talen « kent », zo meldt de « News-Chronicle ». De machine kan in drie weken problemen oplossen waarmede alle wiskundigen van de Londense universiteit nog in geen honderd jaar zouden klaarkomen ! Het typische element van deze machine, die 10.000 pond gekost heeft, is haar vertaaleigenschap.

De man aan het toetsenbord tikt een Engelse tekst, die na enkele sekonden in het Frans, het Russisch, het Hongaars, of welke taal ook netjes op een bandje getikt opzij van de machine te voorschijn komt. De uitvinder wees er op, dat een rekenmachine geen nieuwigheid is, maar dat een vertaalmachine — zelfs in Amerika — niet gekend is.

HOEVEEL BUITENLANDERS LEVEN ER IN BELGIE ?

● **Volgens de volkstelling van 31 December 1947 leven er in België 367.619 buitenlanders. De Italianen zijn in België het talrijkst, nl. 84.000. Dan komen de Fransen met 66.000 en de Nederlanders met 63.000. De Australiërs hangen aan 't staartje met 77 !**

LEVE DE SNORREN !

● **Zal het eigenwijze snorretje, vaak het teken van een beetje dwaze of drieste trots, weer in ere hersteld worden ? In Parijs heeft men een tentoonstelling « ter ere van de snor » geopend, want dat ding heeft in de loop der geschiedenis heel wat wijzigingen ondergaan en misschien is het wel eens interessant dat in beeld te zien. De heren die zich op deze tentoonstelling verdrongen, waren echter glad geschoren en ze schenen nog niet veel zin te hebben hieraan iets te veranderen.**

EEN NIEUWE AUTO VOOR 26.000 FRS.

● **In Amerika (natuurlijk) wordt thans een auto tentoongesteld van het « roadster » model en « Airway » gedoopt, die uit aluminium en plastiek vervaardigd is, slechts 390 kgr. weegt, 72 km. per uur kan afleggen en over een 10 P.K. motor beschikt. De « Airway » is te koop tegen het billijk prijske van $ 500 of 26.000 frs.**

HET HANDEN-MUSEUM

● Er zijn heel veel musea over heel de wereld verspreid, maar toch had de mens, die reeds zoveel gezocht en gevonden had, nog iets vergeten, nl. de handen ! Ja, mensenhanden die heel dikwijls miskend worden en toch zoveel zeggen. Handen zijn als gezichten, als gezichten die niet liegen. Een gelaat kan men veranderen, men kan zich anders voordoen dan men is, doch handen zijn spiegels die zich niet laten vermommen. Een zekere Michel de Bry dacht er eveneens zo over en om het grove onrecht, de handen aangedaan, goed te maken, stichtte hij de Chirothèque Française. Dit is een museum waar de vormen der handen vereeuwigd werden en hun thuis kregen.

Allereerst heeft M. de Bry naar beroemde handenvormen gezocht zoals die van Chopin, Goethe, Victor Hugo, Napoleon en vele anderen. Vervolgens heeft hij afdrukken laten nemen van veel belovende jongere elementen. Dit afdrukken is zeker geen nieuwtje, doch M. de Bry heeft de techniek ervan weten te verbeteren door aan het pleister een stof toe te voegen, waarvan hij het geheim bewaart, en waardoor de fijnste details op het model nauwelijks zichtbaar, overgenomen worden.

WIE IS DE UITVINDER VAN DE FOTOGRAFIE ?

● **Al dateert het principe van de donkere kamer reeds uit de Renaissance of zelfs van nog vroeger, al had Gallilei al heel lang gebruik gemaakt van de eigenschappen van optische lenzen, toch komt in het begin van de XIXe eeuw aan twee Fransen de eer toe het procedé te hebben ontdekt, waarmee het beeld dat in de donkere kamer zichtbaar werd, definitief vastgelegd kon worden.**

Omstreeks 1822 gelukt het Nicéphore Niepce, geboren in Châlon-sur-Saône in Bourgondië, om voor het eerst dit beeld op een verzilverde koperen plaat bedekt met een bepaalde harslaag, vast te leggen. De belichting duurde van drie tot acht uur ongeveer.

De officiële ontdekking van het fotograferen komt toe aan de Parijse schilder Daguerre, die na de dood van Niepce, het procedé verbeterde en bekend maakte.

Omstreeks 1838 kreeg Daguerre verlof om enige « daguerreotypes » van Parijse monumenten te maken. Het materiaal dat hij hiervoor gebruikte, woog dertig kilo en moest op een wagon vervoerd worden. Wat de foto's betreft, daar moest een half uur of dikwijls nog langer voor geposeerd worden.

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or„ PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mr Cotdor : Mr COTDOR EN HET SPAANS SPOOK

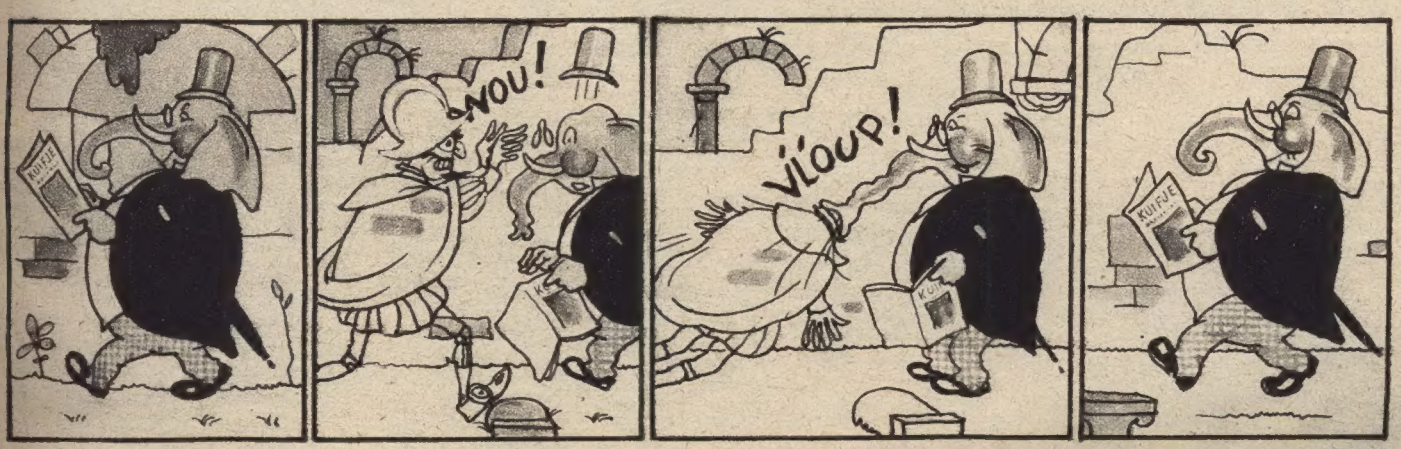

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

Terwijl Alex door zijn Gallische stam als opperhoofd erkent wordt, sluiten de legers van Cesar de ring rond Alesia nauwer toe...

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Cesar en zijn luitenant lopen naar de balustrade.

Gallische gezanten ! Wat zouden die van ons verlangen ?

Verzamel de kavaleriekorpsen, terwijl ik met die mannen praat.

De Galliërs worden aan de grote poort wantrouwig onthaald door de Romeinse schildwachten.

Kom binnen, maar bij de minste verdachte beweging worden jullie een kopje kleiner gemaakt !

Maar wij hebben geen wapens !

Intussen is Cesar aan de ingang van het kamp gekomen. Onheweeglijk ziet hij de drie mannen naderen.

Laat me U mijn gezellen, Alderik en Sagera voorstellen. Ik heet Vanik. Wij behoren alle drie tot de stam van Astorix.

Onze hoofdman heeft ons naar U gezonden om de toelating te vragen doorheen uw gevechtslinies te trekken. We zijn zinnens aan de belegerden van Alesia levensmiddelen te bezorgen. Wij kunnen niet onverschillig blijven bij de ellende van onze broeders.

Bij Minerva ! Jullie raaskallen ! Zijn jullie misschien zo dwaas te geloven dat ik Alesia beleger om jullie de belegerde stad te laten bevoorraden ? We zijn uitgepraat !...

Misschien zult U uw beslissing herzien, indien U verneemt dat onze hoofdman *Alex* heet !

Bij dit nieuws keert Cesar zich verwonderd om. Op zijn gelaat staat voldoening te lezen.

Alex !... Waarom hebben jullie me dat niet dadelijk gezegd ?

Ik had er moeten aan denken dat zo een edelmoedig voorstel alleen van hem kon uitgaan. Jammer genoeg kan ik er niet op ingaan. Ik ben niettemin verheugd deze berichten van jullie hoofdman te ontvangen. Ik ga jullie voor hem een boodschap en enkele geschenken meegeven. Bezorg hem die zo spoedig mogelijk.

Enkele uren later... De nacht valt in. Aan het hoofd van zijn kolonne wacht Alex op zijn gezanten. Hij schijnt ongerust.

Onze gezanten werden ongetwijfeld opgehouden door Cesar. Wij hebben niets te vrezen. De hulplegers bevinden zich op tien mijlen van hier.

Ik hoop dat je gelijk hebt, Amorix ! Maar sinds de verdwijning van Ansela verwacht ik mij aan het ergste. Ik had ongelijk Alderik met de twee andere gezanten te laten vertrekken... Ik ga even op verkenning uit.

Wees voorzichtig, Alex !

Ik zal me niet verder dan één mijl wagen. Bij de minste onraad zal ik twee maal op mijn hoorn blazen.

Een ogenblik later verdwijnt Alex en volgt het spoor van zijn gezanten die hij in de eerste morgenuren verlaten heeft.

Plots hoort hij een klagend gekreun.

Alex !...
Hulp !...

Hij doet zijn paard terstond stilstaan en speurt in de richting waaruit het gekreun schijnt te komen.

Ooo !...

(Wordt voortgezet.)